

ЗА СИНЯТА МЕЧТА

*Да се направи прерия са нужни
пчела и детелина.*

Пчела и една мечта голяма.

дори мечтата само стига,

Ако пчели и детелини няма.

Емили Дикинсън

Така е в поезията. Както и в живота. Една мечта е достатъчна, за да извървиш голям и значим път, пък макар и никога да не я достигнеш. Но ако това правило важи и за политиката, кой би се наел с днешна дата да каже какви са били мечтите на онези реформатори от края на 1989 и 1990 г., обявили се за смяна на тоталитарната система в демократична, та 20 години по-късно политическата сила, носеща тази класификация, както и целият сектор с емблемата на модернизацията на обществените отношения в България, да стои изправена на ръба на пропастта и увиснала на разпятието, което скова със собствените си ръце?

20 години след началото на демократизирането на българския общественно-политически живот и само една след формалното реализиране на вечния стремеж на българина - да бъде част от европейския и цивилизования свят, политическата сила, осъществила тази кауза, е в дълбока кома. Не от онези изкуствени коми, поддържани от лекарски екипи с медикаменти, за да съхранят психиката на пациента до нормализирането на физическото му състояние, а кома, предизвикана от затихващите физиологични функции на политическия организъм, наречен българска десница. Всъщност медицинските еквиваленти за обяснението на състоянието ѝ не са много подходящи, тъй като те стъпват на реални и достъпни явления и процеси. Докато българската десница е в сферата на паранормалното. При нея

тялото е отделено от главата и двете части на това създадено за единство творение живеят съвършено самостоятелно и дори антагонистично, а всеки опит за лабораторното обединение на организма, призван да съществува като единно цяло, завършва с още по-рязкото им и дори враждебно разграничаване.

Тялото на десния политически организъм - над 2 милиона българи, пристрастни към идеите на пазарната икономика, демократичното устройство на обществените отношения и законовия ред в държавата, са онези граждани, благодарение на които България, макар трудно и мъчително, но все пак се превърна в част от цивилизования свят, преодолявайки феодалната организация на живота си, какъвто беше тъй нареченият социализъм в неговите балкански и васални измерения. Главата на този организъм - над 20 партии с претенции за дясна идеология, са онези политически сили, които, реализирайки стратегическите си цели за утвърждаването на пазарната икономика, демократичното устройство на обществените отношения и законовия ред в държавата, са в състояние на тежка идейна и електорална немощ, изправяйки своите поддръжници пред риска да ги оставят без представителство във властта, а съответно и без право на глас след края на посттоталитарния период в развитието на държавата, наричан с обтекаемото и свенливо понятие "преход".

През последните 8 години кохорта от авторитетни анализатори и наблюдатели на политическия живот създаде специфичен раздел в политологията, който да обясни тъжната история и загадъчната смърт на Победителя - политическият изразител на схващането за създаването на демократична държава, чието име е и ще остане в анализите като Съюз на демократичните сили (СДС) независимо от неговите модификации и клонинги. Изречените думи и изписаните на тази тема страници съдържат много конкретни факти и редица търсени или случайни заключения, но всички те са само версии за мъчителния свършек на едно величие,

преминало през фазите на трудното дете и яркия юноша с бляскаво бъдеще. В тях има документирани събития, разтълкувани позиции, осветлено задкулисие, натрапени заслуги и вменени вини, но самото обяснение липсва. Нито една от техните версии не би издържала пред съда на историята и времето и не защото са непрофесионални или тенденциозни, а защото не дават отговор на въпроса какво уби СДС. В тези изследвания има много верни от научна гледна точка диагнози, но те са само част от епикризата и не могат да бъдат записани еднозначно в графата “причини” на смъртния акт на българската десница.

Може би подведени от желанието си за обективност и отдадени на стремежа си да оправдаят професионалните си звания и научните си титли, българските анализатори пропускат най-важния елемент от пораждането и развитието на което и да било събитие, оставащо в крайна сметка в историята като изречение, състоящо се от подлог, сказуемо и допълнение: “Българската държава е създадено през 681 година”; “България пада под турско робство през 1396 година”; “България връща свободата си през 1878 година”; “България е обявена за социалистическа република през 1944 година”; “България ликвидира тоталитарното устройство на държавата през 1991 година”; “България става член на Европейския съюз през 2007 година”.

Всичко това са все сухи констатации от биографията на една държава. Но зад тях стои нещо, без което нито един от тези факти не би станал възможен. И това са чувствата, за които най-често се използва понятието “емоции”, но наситено с краен негативизъм, надменна ирония и арогантно презрение. Чувствата, които са водещото начало във всяко действие на високоорганизираната материя, каквато е хомо сапиенсът. Чувствата, които предхождат всяка мисъл и всяко начинание на човека. Чувствата, които събуждат разума.

В течение на близо десетилетие анализаторите ни коментират фактите от демократизирането на българската държава и създаването и краха на българската десница, забравяйки, че тези два взаимосвързани процеса се побираха в две думи, за които няма научни обяснения, термини и аналогии. В две думи, които не могат да бъдат овеществени, вкарани в реминисценции, разглобени на съставни части и доказани фактологически, исторически и дори логично. Две абстрактни думи, за чието анализиране се искат много повече познания, мъдрост и сетивност, отколкото за подреждането на всички факти от най-новата история на демократизирането на българската държава и за откриването на всички причинно-следствени връзки между тях. Тези две думи са СИНЯТА МЕЧТА. Зад тях стоят взривът от чувства, стихията на енергията и оголеният нерв на канонадата от събития от 1989 до 2009, година или на онези 20 години, които разтърсиха и преобърнаха живота на българина...